LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, april 21. 1867. 3. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Mire esküdtek a magyar miniszterek?

Jaj de kiváncsiak; jaj de tudnivágyók!
. Mint a fehér cseléd . mostan az emberek,
Szüntelen a felett törik a fejüket :
Mire esküvének fel a miniszterek?

Minthogy már több izben szóban és levélben . . .
Ludas Matyitól ezt sokan tudakolák, —
Csend, fül és figyelem, a közönség előtt . . .
Ime fellebentem . . . a titok fátyolát.

Miniszterelnökünk gróf **Andrássy Gyula**!
Midőn a hadügyi tárcza után nyula —
A haza nevében megesküdött arra :
Hogy a honvédelmet majd kordában tartja.

Belügyminiszterünk báró **Wenckheim Béla**!
Merem állitani, egy cseppet sem fél a . . .
Sürgös teendőink roppant halmazától, —
Megtisztitja szépen buzát a polyvától.

A vallásminiszter **Eötvös Jósef** báró!
Saját tudománya s esze után járó;
Ő minden bizonnyal hát arra esküvék :
Keresztül viszi a közösügyi müvét.

Finánczminiszterünk is **Lónyai Menyhért**!
Mint praktikus gazda, pénzt olvasni jól ért, —
S a néptől csak annyi adót fog kivánni :
Mennyit könnyen lehet rajta exequálni.

Igazságügyérünk **Horváth Boldizsárnak**
Itéleteire . . . igen sokan várnak, —
Ő tehát bizonnyal arra tett le hitet :
Törvényt s igazságot szolgáltat bárkinek.

Gróf Mikó Imrének dolga sem lesz kevés, —
Mert nálunk rosz lábon áll a közlekedés,
Emberi gyöngéit ő is majd lerójja :
Ha szentesitve lesz Erdély uniója.

Gorove István ur tudja mi fán terem,
Az ipar, müvészet s a kereskedelem;
Hogy ha jél fogja fel a haza érdekét :
A haladás terén ő leend mintakép,

Királyi miniszter gróf **Festetics Györgynek**
Orra alá — hiszem — legtöbb borsot törnek, —
Smerling et kompani civilisatoruuk,
Bécsben ő lesz a mi védő prokátorunk.

LUDAS MATYI.

Egy delegált képviselő kéjutazása

nem a párisi világkiállitásra ám, hanem a rájxráton keresztül egyenesen a pokolba.

Szörnyen resteltem azt a dolgot, hogy a közösügyi javaslat alapján mint egyik delegátusnak Bécsbe kellett mennem.

De tehettem e róla, — választóim bizalmával nem szabad visszaélnem, bele is ugranám érettök ha nem épen a tüzbe . . . de legalább a miniszteriumba.

Na ugyan ternót csináltak velem, gondolám, midőn ily fényes, — akarom mondani kényes állásra kiszemeltek.

Hiszen én németül annyit értek, hogy egy keveset látok a balszememre; csehül pedig épen csak a jobb fülemre hallok, horvátul ugyan tudok egy keveset, de csak is akkor, ha szorul a kapczám; hanem már a tót litteraturában egészen otthon vagyok, mint Kuba kollégám Szakolczán; a rácz nyelvet meglehetősen a fejembe verte Miletics, hanem mindezeknél jobban tudok oláhul tánczolni, — már ebben mestere lehetnék Macelláriunak.

A vasuton persze nem mertem dicsekedni senkinek se, hogy én delegátióba megyek, hanem kiadtam magam marhakereskedőnek . . . kénytelen voltam vele, mert hát igen gyanus szemmel tekintgettek reám a többi pasasérok.

Elég az hozzá, hogy megérkeztem Bécsbe . . beszáltam a vad emberhez . . . lemosván magamról a pesti drága port, — lerugván a magyar nadrágot és sarkantyus csizmát, — felrántottam lábszáraimra egy kétágu elölgomboló bugyogót, reálunióba tettem bokáimat egy pár kalucsnival, egy fecske farku frakkot pedig délczeg tagjaimra opportunizálván, beledugtam árva fejemet egy magas köcsögbe és . . . és a tükör elé állva, bámultam magamat, hogy miképen csinált engem nyiri kom poszszeszor létemre a majoritás németté.

A mint kiléptem az utczára, hogy majd a rájxrátba lóditom magamat, kiket láttam legelőször is? Török Jánost és Lonkay Toni kebelbarátokat tetőtől talpig zsidó rabbi öltözetben . . . kérdém, mi járatban vannak Bécsben?. . . azt felelték, hogy a „magyarok albumát“ viszik Rómába. Szerencsés jó utat kivántam nekik . . . és benyitottam a rájxrátba, helyet foglaltam szemközt az el nöki székkel, a centrumban.

Azt gondoltam, nem lesz itt ismerősöm egy lélek sem, de csalatkoztam. Ott láttam pártunk generálstabját egy csoportban Smerlingnek a delegatió elnökének balján — tubákolni. No csakhogy nem magam vagyok itt . . . mindjárt bátrabban kezdtem körülnézni.

Kriszti gott bruder! — kiáltá felém Smerling a mint meglátott — hát csakugyan eljöttél te is a rájxrátba? örülök rajta hogy elment, akarom mondani, hogy megjött az eszed; lásd Lusztkandel barátunk által már 61-ben meghittalak én benneteket, — de akkor fittyet hánytatok nekünk. Pedig hát ezt az elmult hat esztendőt megspórolhattuk volna mind a ketten, no nincs igazam?

Épen interpellálni akartam e végett, Besze Jánost, ki, mint fináncminiszter ült Smerling mellett, ha valyon igazat mondott e a rájxrát elnöke? midőn valaki meghuzza hátulról a frakkom szárnyát . . . hátranézek, — hát Borlea barátom nyujtja felém jobbját, — kivel sose tudtam szimpathirozni az országgyülésen, pedig hát nekem nem vétett soha a jámbor.

E pillanatban megszóllalt az elnök csengettyüje, az ülés kezdetét vette, mert eddig csak ismerkedtünk. Egy pipaszár lábu hórihorgas fráter kezdett valamit felolvasni, hanem oly czérnaszál hangon, hogy csak minden tizedik, huszadik szó ütötte meg a fülem dobját.

Annyit tudok csak, hogy valami javaslatfajta lehetett, melynek ezélja vala összevesziteni a horvátokat a magyar nemzettel.

Az inditvány felolvasása után bizonyos Herbst nevezetü rövid lábu, pupos hátu, csupaszképü, szürke parókáju és ugorka orru baromorvos kezdett deklamálni németül, persze nem értettem belőle egyetlen egy árva szót se mindaddig, mig ezt a nevet nem halottam „Deák.“ A tőszomszédom Hodosiu figyelmeztett, hogy a herr von Herbst, igen jó magyar érzésü német ember, és a rájxrátban a majoritás fővezére mint Deák a képviselőházban.

Herbst fetter után egy tüzes cseh szónok,— ha jól emlékszem — Rieger néven szólitotta a rájxrát jegyzője — kezde ágálni, — a ki itt az ellenzéknek legmakacsabb szóvivője. — Ez a Rieger azt a szerepet viszi itten, Herbst ellenében, a mit Madarász Deák ellenében, — hanem aztán ki is ugratta ám a bokorból Rieger a nyulat, — az az hogy Herbst urat megszalasztotta a kredenczbe.

Épen bevégezte beszédjét Rieger, midőn a rájxrát elneke jelenti, hogy az alvilágból valami fontos izenetet küldöttek által a főrendek.

A rájxrát háznagya csak képzeljék, kit vezetett be? . . . Szász Károlyt teljes püspöki ornátusban.

(Vége a jövő számban lesz.)

Fővárosi kortesdal.

Megviradt már valahára,
Kisütött a nap sugára.
Mátyás palotája fénylik,
Pesten, Budán azt beszélik:
„Vidacs János polgármester,“
„Szentkirályi nekünk nem kell.“

Mig ő lesz a mi vezérünk,
Még a muszkától se félünk;
Helyén van esze és szive,
A hazának igaz hive.
Hol tenni kell, ott nem álmos,
Polgármester Vidacs János.

Zsákban macskát ő nem árul,
Láthatod veres tollárul,
A szabadság tejtestvére,
Nem kell kereszt a mellére.
Jobblétünk nem lesz hiános,
Éljen! éljen! Vidacs János!

Az ország kortese. *)

*) És ez mind igaz, nem mese . . .
Mit dal az ország kortese!
Szivesen látjuk máskor is . . .
Ha kell, lesz egy pohár bor is.

Szerkesztő.

Eredeti levelek.

IV.

Nemzetes Ludas Mátyás ur!

Tudom én mi a böcsület, a kinek már olyan szép pödrött bajusza van, és afféle d e á k o s ember mint Mátyás nemzetes ur, azt minálunk nem hivják ám Matyinak, hanem tiszteséges nevén Mátyásnak.

Csak azt akarom megirnyi, miért van az Mátyás ujságán még most is kétfejü sas? hiszen azt irta, hogy a kis sasok is elrepülnek tölünk tavaszszal, ne adjon többé a maga ujságán annak a czudar sasnak helyet,) ha már épen muszáj stemflit csapni az ujságra 1867. év utolsó napjáig, — tehát legyen magyar stemfli,**) — mert ezek a kis sasocskák olyanok, mint a kis kukuk madarak, más madár tojással is kikelnek, és minthogy igen torkosok, a gyöngébbeket melyek velök egy közös fészekben jönnek a világra, kihányják a kovártélyból.*

Ezek a kis sasfiak is megtalálnak nyölni, és majd aztán megeszik a mi madarainkat, még 1867. év vége előtt.

De iszen nem is olyan derága talán az a magyar stemfli, a mi plebános urunk szinte csináltatott olyan magyar forma stemflit a czigányokkal egy kis bagóért, mivel már azelött sokba került neki a vörös pöcsét.

*Ha tehát igazán akar nemzetes Mátyás ur szakitani a Döbrögi urakkal, mit kötve hiszek a stemfli miatt, tehát csináltasson magyar stemflit, ha ottan Pesten nem tudnak csinálni, csak küldje ide a formáját, majd elkészitettem én a czigányokkal Szeliben. ***)*

Maradok jó akaró tisztelője és előfizetője

az öreg Egyházfi.

Egy huszár levele kedveséhez

a kőnigráczi csata előtt.

Drága kedves Pannikám! eszem azt a rubintos köböl csiszolt piros kis szádat, te kis gyöngyöm virága! kit a tenger fenekéröl halásztam ki magamnak, mint egy kis arany halat.

Tudod-e kedves Pannám! hogy holnap megverekszünk a burkussal? valóságos verbunkos tánczot jár már is kopogó szivemnek éretted csillogó tüzköve, te te sötét bubánatom fehérmeszelője!

Hidd el édes galambom! mióta belepillantottam először abba a nefelejtsel kivirágzott ragyogó kis szemeidbe, mely ugy csillog, mint a sarkantyum taréja, mikor parádéra kipuczolom, nem kell nekem galambom azóta egy lány sem, ha bár oly szépség volna is minőnek, a Mária pócsi angyal van pingálva. Nem nekem rózsám! mert ezt a tüzes fürge szilaj remonda csikót, mely itt a baloldalomon oly nyughatatlanul rugkapál, nem treszirozhatták még annyira, ezek a cseh lányok, hogy rajtad kivül mást is szerethessen Ugy biz édes angyalom!

Azért ne félj, hogy én itt valami cseh vagy sováb leányba bele tudnék szeretni, nem én angyalom! ha a markomba ülne is.

Ha valamely ide oda futkározó szegletes burkus gojóbis meg nem talál trefelni holnap galambom! majd megirom neked, hogy szalasztottuk meg a nimetet. Hejh csak te volnál ott abban a bavarus táborban Pannikám! minö kedvvel mennék én az atakba? hogy téged kivághassalak, és magam ölébe ültetvén a nyeregbe, elnyargalnék veled rózsám egyenesen a regement páterhez, hogy bennünket eskessen öszve. Ugy e bizony jó lenne kedves galambom?

Isten áldjon meg édes Pannám! el ne feledj, arra kér kedvesed . . .

Kardos Miska

gefrájter a 10-ik huszárezred 2-ik eskadronja 3-ik századának 4-ik czukkjában.

*) *Hiszen ha csak tőlünk függne, nem parádéskodnék az, ujságunk szegletén.*

**) *Eben gubát cserélnénk csak.*

***) *Köszönjük a jó akaratot, de majd meg találna hagudni a magyar fináncz-miniszter, hogy minek vágunk az ő fakkjába.* *Szerk.*

Tréfás adomák.

Beállitott a posta hivatalhoz egy csinos falusi leányka, és nagy szemérmesen kezébe ad a postahivatalnoknak egy lepecsételt levelet, melyen semmi czim nem volt, azon kéréssel, hogy küldje azt el Debreczenbe.

De hát rózsám kinek szól e levél kérdi? a postás . . .

„Szeretné az ur tudni ugy e, de nem mondom ám meg“ e szavakkal ki surrant a leányka a posta hivatalból.

Midőn 1849-ben hazánkban garázdálkodott a muszkahad, a Sz . . . i papnak méhészetét is megrohanta egy csapat, s ugyancsak megtisztiták kassait a lépes méztől.

A pap, ki egy keveset oroszul is érte, kérdezé a kapzsi muszkáktól: „hát nálatok van e aztán méh?

„Van bizony“ felelé egyik muszka . . .

Minő aztán a ti méhetek?

„Olyan mint egy ló.“

„Hát a kaptár?“

„Az olyan mint a tietek“.

„Hisz akkor nem fér a méh a kaptárba“?

„Dehogy nem, muszáj minálunk“ mondá a a kancsuka alá termett muszka.

Egy tanitó a bábeltornya épitéséről magyagatván s megakarván győzödni, ha valyon megértették e beszédjét tanitványai, felhivott közülök egyet, hogy mondja el hát a mit hallott... A felszólitott fiu igy kezde beszélni: „akarván pedig az emberek egy oly magas tornyot épiteni, mely az égig érne, hogy egymást meg ne értsék, megzavará isten az ő nyelveiket, és elkezdének rögtön n é m e t ü l beszélni“.

Kérdi egyik örmény a másikat: „Izikucz Gerguczot hinak magának?“

„Neki“ felele a kérdezett.

Melyik tudott a kettő közül jobban magyarul, azt itélje meg az olvasó.

Az árva leány.

Ehhez a derék magyar legényhez elmennék, de a mint látom, nem szeret. Ez a horvát és tót pedig mindegyik elvenne, — hanem ezekhez meg én nem megyek.

Tigriskörmök.

A magyar kormánynak szándékában van a 19 év alatt ránk oktroyált adónemek felett egy kis mustrát tartani. E bizony nem fog ártani, mert annak a gyönyörüséges önkényrendszernek krétája duplán vetette ki a portziót; igy például csak egy esetet hozok fel : a nemzeti szinházat először egész jövedelme után megadóztatta, másodszor pedig a szinészektől is beszedte a jövedelmi adót, holott szinészeit a nemzeti intézet a már megadóztatott jövedelméből fizeti. Igy tudtak ezek a jó urak két bőrt nyuzni egy rókáról.

Gróf Szapáry ő méltósága! a koronázásra kinevezett helyettes főlovászmester ur, midőn hirneves ukázát, mely eképen kezdődik: „M e g h a g y a t i k stb," szélnek eresztette, . . . bizonyosan azt hitte, hogy még most is Pálfy regnál Budán, ki egykor szegény Ludas Matyit igy vigasztalta meg: „m i g é n h e l y t a r t ó l e s z e k, h a m i a t y á n k o t v a g y k a t e k i z m u s t a k a r n a i s a z u r s z e r k e s z t e n i, — m é g s e m k a p e n g e d é l y t." No . . . hanem én is elmondhatom ám mostan: „hála légyen az istennek, hogy Döbrögi ő exciája jelenleg nem **h e l y - t a r t ó!** mert ha a volna, — csakugyan nem lenne most Ludas Matyinak másfél ezer elő, fizetője.

Nemcsak a fővárosi, hanem a vidéki ember szemét is rettentően szurja már azon ronda kőfal, mely a granátos, zsibárus és uri-utczák között, a fővárosnak épen kellő közepén s a Károlykaszárnya egész frontja előtt disztelenkedik, s három utczát éktelenit el. Sokan megbotránkozva kérdik, valyon nem lehetne-e ezen nagy kiterjedésü telket a főváros szépitése érdekében kisajátitani és azt pompás sétatérré varázsolni? Nem biz azt atyámfiai! mert hát akkor hol termesztenének a tisztelendő szervita atyák . . . k á p o s z t á t?

A lapok közt impónálni szerető „P e s t i N a p l ó" más szemében meglátja a szálkát, a maga szemében pedig nem veszi észre a gerendát. Egy idő óta abban találja kedves paszszióját, hogy rangjához nem illő modorban ócsárolja a Vidacspártot korteskedés miatt. Holott pedig nem üzi ezt a mesterséget senki dühösebben, mint épen a „Pesti Napló", mely derüre borura polgármestert, főbirót, főkapitányt szeretne oktroyálni a választók nyakára s melynek minden száma telve Szentkirályi és pártja dicsériáival. Ha oly biztosnak tartja a Napló pártfogoltjainak győzelmét, miért pazarolja azt a sok szép buzditó szavakat? hiszen „j ó b o r n a k n e m k e l l c z é g é r . . . m é g i s e l k é l".

A tánczmester.

Tánczmester : No kedves szép ecsém! jer hadd tanittsalak meg egy szép magyar tánczra, mert ha azt akarod, hogy jó barátok maradjunk, ugy kell ám tánczolnod, a mint ez a banda huzza.

A cseh tartományi gyülésen ugyancsak csehül állnak a dolgok. A többség követeket akarván küldeni a rájxrátba, a kisebbség pedig nem, — mielőtt e tárgyban szavazás történt volna, a minoritás feladta a várat, ott hagyta a majoritást, mint szent Pál az oláhokat.

A mi ellenzéki képviselőinket bezzeg nem lehetett ily könnyen elriasztani a posztról, mert ezek ugyancsak huszárosan kiállják a sarat.

Ki látta már a Pester Neuer Lloydot? Ez uj öntetü centralizáló handlélap azt szószátyárolja : hogy ha Pesten megbukik Vidacs, akkor Szegeden fog fellépni.

A se igaz a mit mond . . .
Maga Pester Neuer Lloyd!
Bár Wodjáner nyomatja ;
Még se kóser . . . a lapja,
Nem biz a . . . !

Mulattságos igaztörténetek.

Az is régen lehetett ám, midőn néhai nemes nemzetes és vitézlő Kaparki Jónás uram! tiszteletbeli táblabirája volt Biharvármegyének; még akkor a bajort bavarusnak, a poroszt pruszszusnak, Frankfurt városát Frankomfurtumnak hitták. Königräczről pedig azt sem tudtuk, Europában fekszik e vagy Csehországban?

Elég az hozzá, hogy abban az időben, midőn Kaparki uram élte világát, nem a piroshasu, hanem csak a fekete bankó volt módiban.

No de, ez mind nem tartozik a dologra, mert én most csak azt akarom Ludas Matyinak elmondani, hogy minő szórakozott ember vala néhai Kaparki Jónás uram, különben pedig az én nagyapám.

Hát egyszer a többek között az öreg béres lépett a szobába, megszomorodott szivvel panaszkodván, hogy a „bimbó“ megdöglött.

Ez a „bimbó“ pedig nem a „cziczka“ agár volt, a mely szóló fogta el a nyulat ,miután elsőbben egy párszor a levegőben kapóra hajitotta, hanem a csálé ökör, mely akkor volt szopos bornyu, mikor az öreg béres ábéczét tanult volna, ha még akkor a faluban eskola, az eskolában pedig ha nem is épen rektor, de legalább preceptor lett volna.

Midőn tehát az öreg béres a bimbónak, melylyel együtt nevekedett fel, és együtt vénült meg, gutaütésbeni rögtöni kimultát jelentené nagy atyámnak, Kaparki Jónás uram, épen a franczia háboruban véghez vitt dicső tetteiről gondolkoza, nagyon restelvén a dolgot, hogy ha már az egész insurrectió alatt egyetlenegy árva franczi át sem láthatott, mi a menykőért szaladtak meg a kukoricza szártól?

Látván az öreg béres, hogy nagyapám, nagy dolgokon törheti a fejét és hijába várja a parancsot, kisomfordált a szobából, még az ajtót sem huzva be maga után, nehogy a kilincs nyikorogjon.

Egy kevés idő mulva nagyatyám udvari ispánja, voltaképen pedig édes apámnak házi nevelője dugta be fejét az ajtón, keservesen árulkodván, hogy Károly urfi, már mint az édes apám la . . . nem a földhöz hanem egyenesen az ő fejéhez vágta a kis kátét, a miért megakarta pirongatni, hogy sohasem tanulja meg a leczkét.

Nagyatyám azt hivén, hogy még most is az öreg béres dúnnyog ott magában, szólla: „meg kell nyuzni, hnsa jó lesz a kutyáknak, a bőrit pedig majd megveszi a zsidó.“

No hiszen rá is bámult az instruktor nagyapámra, mint borju az uj kapura, midőn ezt a parancsot hallotta, szó nélkül távozott gondolva magában, „az öreg urnál talán nincsenek otthon.“

Alig távozott a nevelő, Miska inas nagyatyusnak lájbhuszárja és pohárnoka jelenti, hogy a helybeli veres orru kántor alkalmasint ihatnék, mert tiszfelkedni akar.

Nagyatyám Kaparki Jónás! a bodorfüst eregetésbe elmerülve, azt gondolván, hogy még most is a házinevelő panaszkodik édes apámra, ekép osztá ki a parancsot: „meg kell verni és ma nem kap enni.“

Miska huszár a győri insurrectió óta nagyon megszokta a szubordinátiót, a mint tehát a fentebbi parancsot vette, megfordult sarkán és kiugratott a szobából, s az előszobában alázatos arczczal várakozó rektor hátán, a kaputot ugyancsak kezdé porozni, a porozó pálczával; a rektor persze orditva szaladt, nem haza, hanem egyenest a nagyatyus szobájába, kérvén a nagyatyust, hogy adjon elégtételt a Miska huszár által rajta elkövetett gorombaságért.

Nagyatyus meg is adta az elégtételt, tele hozatta Miskával a zöld kancsót finom diószegi bakarral, s megis itták a bufelejtetőt ketten a rektorral.

E napságtól fogva szentül fogadá nagyatyám, hogy többé szórakozott nem lesz. Nem is volt az haláláig, kivéve egy esetet, midőn pipája helyett a fülibe tőmte a dohányt és ott gyujtotta meg.

Ezen mulattságos történetet a családi levél tárból kikaparta és a Ludas Matyiba szánta . . .

Kaparki Jónás unokája.

Debreczenben mai napig fenáll még azon ősi szokás, hogy korán reggel végig kürtöl az utczán a csordás.

A hatvan utczai csordás, mint kitünő kürtös, egész melodiákat fujt rendesen Z . . . profeszszor ablaka alatt, ott várva be az első csapat tehenet, mit kihajtott a szolgáló sereg.

A tanár urat igen nyugtalanitotta ezen hajnali zene, mert mindig a legédesebb álmát zavará meg.

Sokáig gondolkoza . . hogy mikép szabaduljon meg a kürtöstől, mert jól tudta, hogy ha arra kéri a csordást, hogy ne háborittsa álmait, a nyakas czivis csak azért is tovább produkálja magát az ablak alatt.

Másnap hajnalban tehát, midőn a csordás a nyitányt kezdte fujni, melynek ez a textusa „kelj fel Sári kürtőlnek“ kinyitja Z . . . profeszszor az ablakát, szerencsés jó reggelt kiván a czivis atyafinak, s egy pohár jó szilvóriumot nyujt neki e szavakkal: „de gyöngyörüen tudja kelmed fujni azt a kürtöt, óh én igen szeretem hallgatni, valahányszor itt fujja kelmed, mindig kap tőlem egy porczió pálinkát.“

A csordás bevágván a papramorgót, megköszönte kétszer is a szivességet.

Másnap már fél órával korábban ott volt Z . . . profeszszor ablaka alatt a csordás, s futta kürtjét, a mint csak győzte szuszszal.

Meg is kapta a porczió pálinkát.

Harmadnap viradóra alig kezdte szürkülni, már a mi csordásunk ott futta a maga indulóját, egészen az ablak felé tartva kürtjét, hogy a nagytiszteletü ur annál jobban gyöngyörködhessék művészetében.

Elfujja az indulót, . . . nem nyilik az ablak . . . Még egyszer rá kezdi, nem jőn a porczió pálinka. Majd meg kapom holnap duplán gondolja magában — s azzal még egyet harsogtatva — tehenei után ballaga.

Negyednap ismét fujja egy darabig emberünk a kürtöt — de az ablak csak nem nyilik, sem a pálinka nem mutatkozik . . . még egyszer oda tekint tehát az ablakra, s aztán fogai közt mormogva: „de hiszen nem vagyok bolond, hogy hijába mulatassam az urat, — a fene kürtöljön kendnek, de nem én“ — boszusan távoza a csordás s e napságtól fogva csakugyan nem is nyugtalanitá többé Z . . . uram édes álmait.

Bach teremtményei hiresneves mákvirágok voltak azon szép tulajdonságaikról, hogy ezer közül egy, vagy nem tudta, vagy nem akarta nevét becsületesen leirni s annak kibetüzése valóságos talány volt.

A kalocsai járásban, volt valami Zaberoi Schmidt nevü Döbrögi, ezzel történt az, hogy aláirását egy tréfás ügyvéd szépen kimetszvén, a hozzá intézett levél alá ragasztotta és azután visszaküldötte azt Zaberoi Schmidt uramnak, a ki aztán el nem tudá olvasni saját aláirását.

Egy örmény magas polczra vergődvén, szegényebb sorsu régi ismerősét, midőn ez meglátogatná, igen hidegen fogadá.

Mit is midőn panaszolna az illető barátai körében, igy szólla egyik pajtása : „Soha se törődj vele Tógyer pajtás, hiszen neki csak az apja nyuzta meg a kecskét, mig neked a nagyapád! e szerint te őseidre is büszkébb lehetsz egy grádussal.“

Egy potyogóráf.

Pestre jött a ludányi biró tizenhat éves fiával együtt. Mivel pedig otthon az ispán uramtól sok szépet hallott az országgyülésről, kapta magát fiával együtt elment az ország házához és csodák csodája — kapott két karzati jegyet!

Kijövet véletlenül palócz atyámfiai után ballagtam s közte és fia között következő érdekes pár beszédet hallottam.

— „Heé apók, hát mék vót az a jobb ódal?“

— Te kuka, hát az, a mők annak a csörgetyös kopasz urnak a jobb keze felé esett.

— Ühm! a hól az a nagyfejő vöres bajoszó nevetős ur ült vot?

— A biz a.

— Ugyan mondja meg keed apó, hát mán mért röhögött az a nagyfejő ur, miko a tulsó hogy is hiják csak no.. a bal ódalon papolt az a szürke szakállu kis embőrke?

— Hm! hát, hát . . . biz az azért nevetött, mert azt gondolta, hogy nem jól beszél az a kis szürke embőr, pediglen hát csakugyan igazsága vót néki, és szépen beszélt.

— De hát mondja keed, nem haragudnak mög azok a képviselők, ha egyik a másikát kineveti.

— Dehogy haragszanak, fel se veszik.

Ily beszélgetés közben értek Borsos fényképész boltjáig. Ott megálltak s nézegették a különféle fotográf képeket. Egyszer csak felkiált a fiu :

— „Nené apók! ez itt az a nevetős ur!“

— A biz az ő képe! Ejnye no, be szeretném espán uramnak elvinni ezt a potyogóráfot (photographiát) de derága lehet ennek az ára.

— „Ha szeretné atyámfia! — mondám én, ki addig hátuk megett álltam, megvesszük hát ezt a „potyogó ráfot“ — s ezzel bementem a boltba s 50 apró kopekért megvettem a fénybépet s oda adtam az én emberemnek, ki nagy őrömmel fogadva, illedelmesen meg is köszönte.

Az elfúttsolt tüzijáték.

Skupcsinába hallott a városi óra —
Kilencz koppanással intvén nyugovóra;
Pislog itt ott immár a mécses világa —
A Körös tükrére süt a hold sugára.

De mintha szunyadó tábor mozdulna meg . . .
Talpra kel a város, nő, férfi és gyerek.
Gyül, tódul, meg megáll, és kiváncsian vár —
Mi lesz? hol lesz? s ki lesz? az éjnek hőse már.

Ha más nap lett volna, mint Péntek e napon,
Tán bizony magam se maradtam volna hon;
Mert az elhiresztelt ezermester Sztraka!
Nagy tüzijátékot rendez ez éjszaka.

Tüzeső, lángkigyó, durrogó rakéta . . .
Sistergő bomba és szétpattanó béka —
Egymásután szállong, repül majd a légben,
Gyönyörü egy látvány leend ez az éjben.

Mint mikor a medve, az őserdő s berek . . .
Kopasz szirtei közt mogorván lépeget,
Komoly rátartással oly formán czammoga . . .
Nyalábba szoritott podgyászával Sztraka!

Két font bükkfa tapló, négy pakli masina . . .
Egynehány kénkővel töltött karafina . . .
Hat szurok koszoru s ördög tudja még mi? . . .
Fog a bámész tömeg láttára elégni.

A homály most Sztrakát egészszen elfödé . . .
Mert a hold elbujt egy sötét felleg mögé, —
Tehát a publikum nyitott szemekkel várt . . .
Távolról sem sejtvén mesterben a kontárt.

De hajh Péntek vala . . . a pedig irva van :
„Ember! minden munkád e nap haszontalan.“
Hijába izadott, fáradott a mester!
Semmi sem sikerült most neki ez egyszer.

Puskapor nem lobbant, tapló nem gyulada . . .
A tömeg kaczajban csaknem elfullada;
Valahány rakétát a légbe fel lökött,
Egytől egyig rosz volt . . . monda csötörtököt.

Látván, hogy már rajta az ördög sem segit, —
Haragos szemmel a tömeg felé tekint;
Mikép vághatná ki szép szerivel magát:
E kóbor gondolat majd szét rugta agyát.

Nagysokára aztán még is eltalálta
A dolog bibéjét, és ekép kiálta :
„Ne nevessetek ki, ti gyarló emberek!
Czélom épen a volt, hogy.. hogy.. lefőzzelek.“

Peleskei notárius.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Már ugyan mondja meg nekem Iczik szomszéd! — maga több ujságot olvas mint én, mi a menydörgős menykőt akar Napoleon azzal a Luxemburggal? addig kapczáskodik a poroszszal mig elébb utóbb háborura kerül a dolog.

Iczik. Thodja Mihály gazda! a menyire én a pulitikát ismerem, Napoleon szemében rettenthü szálka a küni gräczi győzelem; mit épen akkhor vivott ki a porosz, midőn a franczia fegyverek csüthürtüküt adtak Mexikóban. A künigräczi csatával pompás gseftet csinált a bürküs, — kapott három királyságot és vagy harminczhárom német herczegséget és egy jó csomó dicsüséget. Ez utóbbit leginkább irigyli Napoleon! mostan annak a dicsüséghnek akarja a felét, érthi khend?

Mihály. Érti a Manó . . . de nem én . . .

Iczik. Nem érthi Miskha bátya! nohát megmagyarázom khendnek világosabban a pulithikát. Napolon bele akar kütni a poroszba; — hogy bele küthessen, — khell valami okájának lenni, — de ha okája nincs — akhor azt keresni kell; ha keresi és nem találja, akkor azt mástul khell venni. Igy vette meg a hollandus királytól Lüxembürgöt, igen de ez a Lüxembürg egy kis német herczegség, — a mi pedig német herczegség thodja khend, ahoz a porosznak elsüségi jussa van. Most a porosz azt mondja: ha eladó Lüxembürg? akkor ü is licitál, ki ád tübbet érthe; Napoleon mindig tübbet igér, — a burkus sem tágit, mig nem egyszer azthán addig veri egyik a másikra, hogy mind a kettü megsokalja a licitatiót, ... a dob megpördül . . . . és Lüxembürg rajta marad a poroszon, ki egy félkrajczárral igért tübbet Napoleonnál. Most már csak érthi khend?

Mihály. Na most már értem, — hanem osztán azt nem értem én még se, hogy lesz ebből a háboru?

Iczik. Áj váj mein gott . . . de vastag hájas feje van khendnek Mihály gazda, — nem szeretnék professzora lenni, — igen nehéz valamit a fejébe verni. Hát egy szál masinából hogy lesz tőz? higyje khend a mit Iczik mond . . . igasságosabbat jüvendülük én hallja khend, mint az ó testhamentomi pruféták . . . meglássa Miskha bátya, mihelyt vége lesz a párisi kiállitásnak, olyan háboru fog thürténni, hogy még a mi hátunk is füstülni fog tülle . . . das zógi . . .

Ludas Matyi gyorspostája.

A princsipálisom
Tisteli, kösönti
Mindazokat, a kik
Előfizetői!
Kivánja hogy a sent
Husvét innep napon, —
Rakva legyen kiki
Astala gazsdagon.
Megsentelt sódorral; —
Báránysült . . . s ó borral.
Tárcsája ujdonuj
Ötvenes bankuval.

Tisztelt gyüjtőnk Harsányi Jánosnak, szives fáradozásaért köszönetet szavazunk.

Rácz Mihály urnak Váradra. Kiadóhivatalunk a lapot eddig Péterszegre küldé — s ezután ennek kivánsága szerint történik.

Benke Márk polgártársnak Üllőre. Egy jóakarójuk és pártfogójuk megrendelte Ludas Matyit, egy évnegyedre az üllői polgárság számára. Mi azt hiszszük, hogy polgártársaink megkedvelik lapunkat, és jövőre, ha hatosával 10-én rakják is öszve azt az egy forintot — rendes előfizetőink maradnak.

Bolond Estóknak Debreczenbe. Hát a tisztválasztás hogy foly ottan drusza? versben vagy prózában, de de . . . hamarjában.

Erdős Péter polgártársnak Czeglédre. Kivánatát nem teljesithetjük, mivel a „Magyar Néplap"-ot nem mi szerkesztjük.

A kiadó-hivatal sürgönye.

Azon tisztelt előfizetőket, kik Ludas Matyit rendesen nem kapják, felhivjuk, hogy illető példányaikat a posta-hivataloknál legyenek szivesek szorgalmazni, mivel a kiadóhivatal a rendes időben, és pontosan expediálja a lapot, és ha valamelyik szám kezükhez nem jut, annak azon posta-hivatal rendetlen kezelése az oka, hol ujságukat meg kellene kapniok. Az ily posta-hivatalnokokat tessék nekünk bejelenteni, mi az illető főbb hatóságnál panaszt fogunk emelni, s reméljük hogy sikeresen.

A kiadó-hivatal.

Rajzoló **Stuhlmüller.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.